

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο Ροβέρτος κέει βύτασε στο Παρίσι την ώρα που οι επαλλήλοι τον καταστημάτων, με νυσταγμένα άζωμα μάτια, άνοιγαν τις πόρτες των μαγαζιών. Ο Ροβέρτος μπήκε χαλαρώντας στην όδω 'Αγίως Αντωνίου... βύτασε σε λίγο στο μέγαρο Σενέβλ.

Ο άτυχης Ιωάννης Κρουσάλικος βοισκόταν εκεί κλεισμένος στην έτοιμη είσοδό, απ' όσον ως γνωστόν έδραζε ο Ιωάννης Βιλανδόφ και έστραγγάλισε το Βενεγάδο Ζερβό.

Μόλις ο γραμματέας του Κοντισταύλου κατέβηκε σ' εκείνο το άλιπσιο μπουρνούκι, είδε το θύμα του να κίχεται σ' ένα πέτρινο σκαμνί, που μόλις έβγαζε από το λαοπονημό έδαφος.

Ο γέρος Ουγγενός, απ' τις πολλές κακουχίες και τα βάσανα, έμοιαζε πια με ψίχμα. Μονάχα τα μάτια του φείδιζαν πως άπαιχε ακόμη μέσα του ζωή.

Ο Ροβέρτος έμπηξε κρατώντας στα χέρια του ένα φανάρι. Πήγε κοντά στον φλυασιμένο και τον έρωτησε:

— Με γνωρίζεις;

Ο Κρουσάλικος άμωσ δεν άπάντησε. Μόνο τα βλέφαρά του κινήθηκαν.

— Δέν άκούεις; Σου φέρνω την έλπίδα σήμερα, εξακολούθησε ο Ροβέρτος.

— Η έλπίδα δέν μπορεί να είσχωρήσει έδω μέσα, φημίσε ο Κρουσάλικος άπελπισμένα.

— Ποιό τ' έξεις, χαμωσ φηρά...

— Πόσον καιρό βοιστοίμαι θαμμένος σ' αυτόν τον λάζκο;

— Ένα χρόνο.

— Ένα χρόνο! Λάθος κάνετε. Θέλετε να πητε έναν αιώνα. Δέν είν' έτσι! Μιά δολοκλήρη ζωή δηλαδή...

— Όχι, μονάχα ένα χρόνο, κ' αυτόν όχι σωστόν άζωμα.

— Καλά. Σας γνωρίζω. Τι με θέλετε;

— Ήρθα να σας ρωτήσω πρώτα-πρώτα πως τα περνάτε έδω μέσα...

Ο Κρουσάλικος τον κίτταξε με φλογισμένα μάτια και έξεπασε σ' ένα πενήμιο γέλιο.

— Αν ήθελες να κοιροδέψης με τη δυστοχία μου, τού είπτε, καλύτερα να φύγης και να με αφήσης να πεθάνω ειρηνικά...

— Νά πεθάνης! Επανελάβε δήμεν έλληρητος ο Ροβέρτος.

— Έχω σπουδάσει καλά τη γραμική, χέρια, και ξέρω ποιά τύχη με περιμένει. Πρίν περάση ένας μήνας, θίμα νεκρός!

— Και τίποτε δέν μπορεί να σέ σώση;

— Μονάχα η έλευθερία, το ύπαιθρο, ο καθαρός άέρας! Άλλά γιατί να συλλογίζομαι τέτοια άπραγματοποίητα άνευρα; Πρέπει έν τούτοις να σάς πώ ότι φανήκατε σκληρός άέναντί μου. Ήμιον Ουγγενός, το παραδέχομαι, αλλά μισρούσατε να μη με καταδικάσετε σέ πέ-πομο μαρτύριο. Θα προτιμούσα να με άποκεφαλίσετε ή να με κορυμάσετε, γιατί θάχα πάψει πια να έποφεύω...

— Δέν την άγαπάτε λοιπόν τη ζωή;

— Μέσα σ' αυτόν το λάζκο!

— Θα σου κάνω μιá έρώτηση: Για να βγής από έδω κάτω και να ξαναβγής στον κόσμο των ζωντανών τί θάκανεις;

— Μήπως έπενοήσεξ έναντίον μου κανένα νέο βασιανιστήριω; ρώτησε ο Κρουσάλικος χαφόνοντας μ' άγωνία τα μάτια του στο Ροβέρτο. Θέλειξ να άνασρούσής λίγο την πέτρα του τάφορ μου, για να την άφήσης έπειτα να πέση άπάνω μου βαρύτερη;

— Δέν θα την άφήσω να ξαναπέση, παρά μόνον άν δέν κατορθώσωμε να ανεννοηθώμε. Λοιπόν, άποκρίσον στην έρώτησή μου: Τι θάκανεις για να βγής από έδω μέσα;

— Ρώτησέ με καλύτερα τί δέν θάκανα! Είμαι άποκασισιμένος

να κάνω το πάν... Άζώμη μπορώ να φθάσω και μέχριξ έγγλήματος. — Ά! όχι... Όλα κ' έλα, αλλά δέν πρόκειται περ έγγλήματος. Θα θυμάστε, έποθέτω, το Διονύσιο Γενναίο, που... δολοκονήσατε...

— Έγώ! άνέκραξε ο Κρουσάλικος, σηκονώνοντας άπίπωμα από τη δάει του. Ποιός με κατηγόρει κ' αυτόν τον φρόνο;

— Το άρνείσθε λοιπόν;

— Κι' άν το άρνήθη, ποιά το θύμαξ; άπάντησε ο δεσποότηξ κατρημένος. Είδα το πιστόλι στο χέρι σας, άκούω την έμποροσοκλήτη κ' άντίκρισα τον άνθρώπω να πέφτει νεκρός. Ποιός το ξέρει θωός; Μπορεί να τον έσοκόσωα κ' έγω το Γενναίο... Τι με μέλει άλλοστε;

— Ποιά σωστά, είτε ο Ροβέρτος, ένώ μιá άγίδα φωτός φωτίξ ξαφνικά το πρόσωπό του. Ή έτσι η άλλαξ, το ίδιο σου κάνει. Θέλειξ τώρα να μάθης έπο ποιός θωός μπορεί να άποκτήσης ξανά την έλευθερία σου και μαζί κ' αυτή και τα μέσα της αντηρήσεως σου;

— Πεσμένω να σας άκούσω.

— Έν πρώτοις πρέπει να έπογορήξ ατά.

Ο Κρουσάλικος πήρε το χαρτί που τού έδινε ο Ροβέρτος και διάβασε τα έβηξ:

«Ο άπόθηρακός μου Διονύσιος Γενναίος μάξ είχε προδότηξ. Έλαβα από τους άλλους έντολή να τον σκοτώσω και τον έσοκόσωα!»

— Είνε άλήθεια, φημίσε ο κατάδικος, με μόνον την διαφορά ότι το χέρι που παραβόληξε δέν ήταν δικό μου... Ο Διονύσιος Γενναίος πραγματικά είχε καταδικαστή από το άνώτερο συμβούλιό μου σέ θάνατο ως προδότηξ. Άλλά κάττω παρτίδα θά μου στήνετε τώρα...

— Για ποιά σκοπό;

— Για να καταδικασθώ σέ θάνατο δέν λείπει απ' αυτό το χαρτί, καθός βέλετε, παρά μόνον η έπογραφή μου...

Σ' αυτά τα λόγια ο Ροβέρτος έγγέλασε ειρηνικά και άπάντησε:

— Έχω διαδοσίμη ότι έμνομαχίσα μαζί σου και σ' έσοκόσωα. Όλος ο κόσμος, από ένα χρόνο πια, σέ θεωρεί λωμένο στο χόμα.

— Καλά, θά έσογράψω. Ποιός

είνε η πένα; Αυτό είν' όλο;

— Δέν τελειώσαμε ακόμη... Γνωρίζετε την Ίωάννα, τη χήρα τού Διονυσίου Γενναίου;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, συνέβη και σ' αυτή κάττω δυστόχημα...

— Τι, μήπως έπέθανε;

— Όχι, αλλά τρελλάθηκε. Γεφυρεί ακόμη τον σέξυγό της και σ' ύπουν την πλησίωση νομίζει ότι άνεγνωρίζε το δολοκόντο του...

— Η τρέλλα αυτή είνε κάπως έσοπη κ' επικίνδυνη. Μήπως θέλετε να γραφτήτε;

— Όχι! άποκρίθηκε με ζοηρότητα ο Ροβέρτος.

— Άλλά τότε τί θέλετε;

— Νά φυλάγεται η γυναίκα αυτή, χωρίς άσθηρότητα, αλλά άχορητως. Νά μη μπορη κανείς ούτε να την πλησιάει, ούτε να την ίδη, ούτε να της μιλήρη, ούτε να την άκούρη. Καταλαβαίνετε;

Ο Κρουσάλικος σκέφτηκε λίγο κ' άναστενάξε... Κατάλαβε τί τού ζητούσαν. Νά γίνη ο δεσποότηξ μιáς άτιγης ύπαρξέως. Στη φαντασία του είδε μόλιξα την φροφή είκόνα της άτιμής άτιγης. Είξε δόν ένάτο τον φύλακα, δεσφότη, τούρνομο της δυστοχημένης τρελλής, την όποιά κρατεί πάντα κοντά του, κορυφός στους θρήνους και τις παρακλήσεις της. «Ά, ήταν τρομερό!... Ήταν φρικώδες!...»

(Άκολουθεί)

Ήταν τρομερό!... Ήταν φρικώδες!...

